

на химическия кибритъ, отъ който дотогава се ползували. За да се добие огънь, трѣбвало да се вземе клечица, обвита съ различни химикали и да се натопи въ стъкленичка съ сѣрна киселина. Тая работа се придружавала съ кипение, прѣски и отвратителна миризма, и изисквала голѣма предпазливостъ. Прѣскитѣ на сѣрната киселина винаги падали по ржката, а често и по лицето. „Ако тоя мокъръ процесъ се превърне въ сухъ, това ще бжде голѣмо благодееание за човѣчеството“ — рекълъ учениятъ на аптекаря.

Когато се завърналъ въ кѣщи, Джилиано веднага се заловилъ да прави опити надъ химически кибритъ. Следъ дълги трудове той сполучилъ да състави гжста маса, която при съединението си съ сѣрната киселина, се запалвала безъ прѣски и безъ кипение. Каго натопилъ въ тая маса нѣколко дървени клечици, Джилиано ги сложилъ въ стаята си на прозореца, за да изсъхнатъ на слънце.

Малкиятъ Батистъ, който много се интересувалъ отъ бащинитѣ си опити, постоянно отърчавалъ въ стаята да види изсъхнали ли сѣ новитѣ кибритени клечки. Но тѣ дълго време не изсъхвали. Най-сетне детското му търпение се изчерпало. Батистъ взелъ една клечка, и за да види, изсъхнала ли е смѣсьта по нея, драсналъ клечката откъмъ намазания ѣ край по лавицата на прозореца.

Клечката пламнала.

Батистъ направилъ опитъ съ друга клечка. И тя пламнала. По такъвъ начинъ билъ откритъ фосфорния кибритъ, който се запалва, като се дращи по каква да е грапава повърхностъ, безъ да се натопява въ сѣрна киселина. Тоя кибритъ можелъ да се носи въ джебъ и да се пали на всѣко мѣсто.

Превръщане на Сахара въ езеро. Голѣма часть отъ пустинята Сахара, която е голѣма колкото Европа безъ Скандинавския полуостровъ, е разположена по-низко отъ морското равнище. Мнозина учени мислили, мислятъ и сега, какво може да се направи, за да се превърне това огромно пространство въ плодна земя. Начертани сѣ много проекти, но всичко е още на книга.